

[Indenrigsministeren]

nytte noget, at man fokuserer alene på LSD-sagen; der er også en række andre mennesker, som er behandlet med metoder, som vi i dag ikke anvender mere.

Jeg skal ikke sige mere, men bare anbefale igen, at man læser Politikens artikel i dag. Jeg synes, den på mange måder meget nuanceret går ind på dele af den diskussion, vi har haft i dag, og måske er noget mere nuanceret end det indtryk, man har fået af debatten her i dag.

Taanquist (S):

Hvis vi stadig væk skal henvisse til den fjernsynsudsendelse, der er tale om, og bruge argumenterne derfra, står det stadig væk fast, at de pågældende behandlinger ikke blev foretaget, som den ekspert, man hele tiden henviser til, dr. Leuner, anbefalede. Tværtimod sagde dr. Leuner, at han stærkt advarede mod den form for behandling, der foregik, og at det var en betingelse, at det skete i forbindelse med psykoterapi.

Jeg vil anbefale ministeren og andre, der måske har følt sig ramt af det, jeg sagde, til sin tid at læse fortrykket. Det var ikke mine beskyldninger. Jeg sagde, at hos dem, der havde set de omtalte fjernsynsudsendelser – og her tænker jeg både på »Det sprængte sind« og »Et hædeligt uheld« – var der efterladt det indtryk, at man kunne få en uforvarselig behandling i det danske sundhedsvæsen og en behandling, der både var kynisk og hensynsløs. Dette var der vel nok eksempler på, men det er ikke ting, som jeg beskylder sundhedsvæsenet for. Jeg siger bare, at det indtryk efterlod de to fjernsynsudsendelser, og det, jeg så bebrejder f.eks. visse læger, er, at fjernsynsudsendelsen slutter med, at alle involverede læger nægter at udtale sig. Det er det, vi ikke kan leve med, og derfor må bl.a. sundhedsstyrelsen ud af busken og forklare, hvad det drejer sig om.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Fru Alice Faber stillede mig et spørgsmål, og til det vil jeg gerne sige, at jeg går ud fra, at fru Alice Faber og jeg har helt fælles interesse i at gøre tingene bedst muligt for de mennesker, vi taler om. Skæbnen har villet, at jeg har et ret indgående kendskab til denne kategori af patienter. På den baggrund er det, jeg siger, at netop af hensyn til patienter-

ne vil jeg foretrække, at detaljer om sagens videre forløb drøftes i udvalget.

Brusvang (CD):

Jeg er meget tilfreds med det svar, ministeren gav mig. Jeg er selvfølgelig selv klar over, at de spørgsmål, jeg stillede, er så vidtrækkende, at det ikke ville være muligt for ministeren her og nu at give en udtømmende besvarelse.

Men det, der for mig er vigtigt, er, at når vi diskuterer spørgsmålet om et enkelt medicinpræparats virkning og bivirkninger, må vi, navnlig da det nu er en historisk sag, som det oven i købet kan være vanskeligt at granske i, benytte denne anledning til at se på, om der ikke foreligger et langt mere vidtgående aktuelt spørgsmål, nemlig at oplysningerne i lægemiddelkataloget er tilgængelige, mens bivirkningsnævnets register ikke er tilgængeligt for offentligheden.

Jeg vil derfor gøre det, at jeg vil lade mit indlæg omforme til et skriftligt spørgsmål til ministeren; så bliver der også den fornødne tid til besvarelse.

Lenger (VS):

Ministeren har jo ret i, at jeg selv besvarede mit spørgsmål, og ministeren føjede ikke mere til. Det, der er konsekvensen af den måde, jeg selv besvarede mit spørgsmål på, er, at ministeren må trække sine ord om, at der her var tale om en internationalt anerkendt metode, i sig igen, for netop i England, hvor man kom tættest på den form, man anvendte på Frederiksberg hospital, var man holdt op med at bruge denne specielle metode med LSD uden psykoterapi, flere år før man begyndte på Frederiksberg hospital, og man havde oven i købet på det tidspunkt to gange advaret imod det.

Derfor synes jeg ikke, det kan stå alene, at ministeren bare konstaterer, at jeg selv besvarede mit spørgsmål, uden at føje mere til, for konsekvensen af den besvarelse er, at ministeren må æde sine ord i sig igen.

Jeg nåede ikke i mit første indlæg at sige noget om den del af SFs forslag, der vedrører erstatninger, og det vil jeg godt gøre nu.

SF foreslår jo, at man bruger de samme regler som dem, der gælder efter vaccinationer. Jeg vil gerne sige, at vi mener i VS, at folketinget må fastlægge ved lov beløbsram-